

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Inalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11.25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— **Obligația vecinilor de a contribui la construcția gardurilor**, de d-l magistrat Trajan R. Scriban.

JURISPRUDENȚĂ :

— Cas. s. I: *Șița Leontopol cu Eliza Voiculescu* (Prin efectul recunoașterii de român de către Corpurile legiuitoare, cel recunoscut este considerat ca cetățean român încă dela naștere, căci legiuitorul constituat prin art. 7, 8 și 9 din Constituție a înțeles să dea efect retroactiv recunoașterii calității de român), cu o **Notă** de d-l profesor D. Alexandresco;

— Cas. s. II: *Elena D. Dinu, condamnată pentru contravenție* (Faptul de a face construcțiuni de scânduri în oraș fiind oprit printr'un regulament comunal, contravențiunea la această dispoziție are un caracter de continuitate cât timp construcția este în ființă, așa că prescripțiunea nu poate curge), cu o **Notă** de d-l profesor I. Tanoviceanu;

— Tribunalul Dorohoi: *X cu Y* (Depunerea listei de martori și plata citațiilor urmând a se face înăuntrul termenului de 5 zile, sub pedeapsă de nulitate, și petiția prin care se cere ca martorii să fie aduși și fără citații tot înăuntrul acestui termen trebuie depusă);

— Judecătoria Odobești Putna: *Vasile Georgescu cu D. G. Potop ș. a.* (Cine trebuie să hotărască modul vinderei fructelor prinse de rădăcini, autoritatea judecătorească care a dat ordinul de executare sau aceea care execută?).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație

Cas. s. I: Locațiune.—Pact comisoriu expres.—Neplata chiriei la termen.—Apararea chiriei bazată pe culpa proprietarului.—Nediscutarea ei de instanța de fond.—Omisiune esențială.—Casare.

Cas. s. II: Tănuire.—Delict de sine stătător.—Existența lui, chiar dacă autorul furtului a rămas nedescoperit.—Art. 53 și 54 c. penal.

Cas. s. III: Cambie.—Prescripție.—Falimentul debitorului.—Verificarea creanței.—Intreruperea prescripției.—Momentul în care începe a curge din nou prescripția.—Inchiderea operațiunilor falimentului.—Art. 1865 c. civ.

Obligația vecinilor de a contribui la construcția gardurilor

În *Curierul Judiciar* No. 21/914, am văzut o jurisprudență a Inaltei Curți de Casație, care mi se pare atât de contrară principiilor de drept, în contradicție flagrantă cu utilitatea ce o cere raporturile dintre oameni, încât m'a determinat s'o comentez.

Jurisprudența e următoarea:

...nu există obligațiune legală pentru vecin de a contribui la construcția zăplazului sau îngrădirii cu uluci făcute de celalt vecin.

Se făcuse o acțiune înaintea Trib. Botoșani, prin care o parte cerea obligarea vecinului la

contribuție cu $\frac{1}{2}$ din costul construcției zăplazului ce despărțea ambele proprietăți. Tribunalul a spus că mai înainte de a se face această acțiune, trebuie un preparator, pe cale de acțiune principală și prealabilă, pentru constatarea necesității îngrădirii și quantumul costului.

Evident că este o mare greșală să se susție aceasta, supune pe părți la pierdere de timp și cheltuială inutilă, se creează o dispozițiune nebazată pe nimic legal, în contradicție cu tendința de simplificare a tuturor greutăților care mai sunt încă în domeniul dreptului. *Stabilirea necesității îngrădirii se poate face pe cale de incident în acțiunea de contribuție la îngrădire.*

Curtea de Casație, în menținerea jurisprudenței, se bazează pe art. 600 din c. civ., care spune că fiecare poate în orașe și suburbii, să oblige pe vecinul său la contribuția costului necesar clădirii sau reparării îngrădirii ce desparte casele, curțile și îngrădirile lor. Înălțimea îngrădirii se va hotărâ după regulamentele particulare, sau după obiceiul obștesc și, în lipsă de regulament și de obicei, înălțimea zidului va fi cel mult de 2 metri socotindu-se și coama.

Nu trebuie să se creadă că art. 600 se referă numai la ziduri. Din faptul că spune: *zidul va fi cel mult de 2 metri*, nu înseamnă că acest articol se rapoartă numai la zidul ce desparte proprietățile. Art. 600 proclamă admisibilitatea obligației de clădirea și reparația îngrădirii ce desparte casele, curțile și grădinile oamenilor. În toate orașele, de țară nu mai vorbim, despărțiturile între proprietăți sunt de scânduri. Gardul este regula și zidul excepția. Este admisibil oare ca legiuitorul să se fi gândit a impune obligația de îngrădire numai la ziduri, și să se proclame că nu e obligație legală când e vorba de garduri? De unde asta? Principiul este comunitatea, o stare de indiviziune asupra despărțiturilor, obligația de contribuție este impusă tuturor acelor cărora le profită despărțitura dintre proprietăți. Un gard profită la doi vecini, pentruce să nu fie obligație de

îngrădire egală? Profitul e evident: scapi de ochiul vecinului care de multe ori jenează, eviți trecerea păsărilor sau altor animale dintr'o curte în alta, ceea ce ar fi un neajuns. Care om suferă astăzi să-și aibă proprietatea neîngrădită?

Deci, numai pe baza art. 600, pe cale de analogie și extindere se poate impune obligația de îngrădire la garduri.

Nu e numai atât. Avem art. 606, care spune că orice gard ce desparte două proprietăți se socotește comun, deci, obligație de îngrădire reciprocă.

Cum se împacă acest articol cu jurisprudența Casației?

Sentița Trib. Botoșani mai avea un argument foarte bizar și anume: se spunea că obligația de îngrădire la garduri nu există dacă reclamantul nu a stabilit mai întâiu, pe cale de acțiune principală, necesitatea și quantumul costului, pentru că, s'ar putea întâmpla ca, un vecin bogat să ruineze pe vecinul său sărac, sau să-l oblige să și vândă proprietatea pentru a contribui la îngrădire. **Dacă își va vinde casa, ce interes mai are ca să contribue?** Asta este o eroare. Săracului i-a pus la îndemână legiuitorul art. 593 c. c., cu ajutorul căruia el poate renunța la coproprietate. E just că art. 593 vorbește de zid, pe cale de analogie posibilitatea de renunțare se întinde și la garduri. Legiuitorul sub titlul: *Despre zidul și șanțul comun*, se ocupă și de garduri, ceea ce înseamnă că, este destul de rațional că art. 593 se referă la orice îngrădire (vezi: *Alexandresco, v. III, ed. 2, p. 733. Demolombe, XI, 478. Laurent, VII, No. 582. Aubry et Rau, III, p. 621. Fournel et Tardif, II, p. 177, Traité de voisinage*).

Întreținerea gardului comun este în sarcina coproprietarilor (*Alexandresco, loc. cit. p. 732*), prin urmare și construcția (*Demolombe, XI, 477*).

Codul *Calimach* ca și cel *Austriac* prescrie obligația de păstrarea zidului comun sau alte despărțituri.

Mănat de cel mai adânc sentiment de dreptate și bine social, am crezut util să comentez această jurisprudență. Să vedem deci, ce spun autorii relativ la aceste dispozițiuni.

Laurent, v. VII, p. 670, No. 586 spune următoarele: *L'indivision forcée est un des caractères qui distinguent la mitoyenneté des murs. En est-il de même des fossés et des haies? Sur ce point il y a quelque incertitude. La communauté s'étant formée par un concours de volontés, il faut aussi le consentement des deux propriétaires pour y mettre fin.*

L'article 815 dit que nul n'est tenu de rester d ns l'indivision, sans distinguer si la communauté a été formée par contrat ou par quasi-contrat. Ce principe est d'ordre public. Si l'on admet qu'il reçoit une exception en matière de mitoyenneté, c'est que

l'article 656 implique que les copropriétaires d'un mur mitoyen n'en peuvent demander le partage, ce qui d'ailleurs est en harmonie avec le but que les parties ont en vue en construisant un mur mitoyen.

La question est donc de savoir si les motifs qui justifient l'indivision forcée des murs mitoyens existent pour les fossés et les haies. Laurent spune că chestiunea e controversată. Dacă se admite, este pentru că, în principiu, cineva se poate scuti de sarcina de care nu este ținut decât ca un detentor al unui lucru.

Indiviziunea forțată există însă pentru toate speciile de obiecte care aparțin la doi proprietari.

Laurent, la No. 508, se întreabă ce trebuie înțeles prin cuvântul zid? Ceruse o parte dreptul la comunitatea unui gard iar tribunalul admisesese. Aceasta este a întinde—zice *Laurent*—dispozițiunea art. 661, la un caz pe care legea nu-l prevede; or, dispozițiunea de a cere comunitatea unui zid este o derogare la principiul după care nimeni nu poate fi constrâns să cedeze total sau parțial proprietatea, ea este deci esențialmente excepțională și, prin urmare, de strictă interpretare.

Admiterea cesiunii forțate a co-proprietății zidului nu există pentru orice specie de despărțitură, căci un gard de scânduri n'ar avea inconvenientele unui zid. Aceasta e teoria lui *Laurent, la No. 585* el spune: *il faut ajouter que les motifs d'intérêt général qui justifient la cession forcée du mur mitoyen sont étranges aux haies et au fossés.*

Asemenea *Demolombe, v. IX, p. 514, No. 450* și p. 530, No. 468.

Remarcăm că, în Franța, discuția se poartă asupra faptului dacă se poate cere comunitatea unui gard. Ipoteza presupune că despărțitura aparține unui singur proprietar. Ce interes poate avea cel'lalt de a fi stăpân pe $\frac{1}{2}$ din întinderea gardului? Nu tot așa e la zid. În Franța discuția e ca și la noi.

Cesiunea forțată a zidurilor are interes mai ales când e vorba de case. Prezumția este că zidul sau orice despărțitură se socotește comună, dacă nu e semn ca să probeze contrariul (art. 590 și 609 c. c.), prin urmare, dacă despărțitura e comună, obligația de contribuție la îngrădire incumbă ambilor proprietari. Când Casația a decis că nu există obligație legală pentru vecin de a contribui la construcțiunea zaplazului sau îngrădirei cu uluci făcută de celălalt vecin, *mi se pare că a făcut o confuzie cu faptul că nu se poate cedă forțat și legal comunitatea zaplazului.* Aceasta presupune că despărțitura aparține numai unuia, foarte departe de obligația de contribuție reciprocă. Atâta timp cât se recunoaște că despărțitura e comună și vecinul n'a renunțat la co-proprietate

(art. 593), nu se poate spune că nu există obligație la îngrădire.

Demolombe spune că indiviziunea forțată este de esența vecinătății, ea există deci la toate speciile de lucruri comune.

Aubri et Rau, p. 434, ed. 2, *Cosse, Marchal et Comp.* 1869, sub titlul: *De la haie Mitoyenne*, spune că contribuția la îngrădire există. În acest sens *Demolombe*, X, 473.

M. Frederic Murlon, v. I, p. 835, No. 1763, declară că comunitatea se aplică la orice specie de gard, prin urmare și contribuție de îngrădire reciprocă există.

Théophile Huc, v. IV, No. 301, are aceiași părere, gardul și șanțul comun se întreține cu cheltuiala ambilor vecini, iar comentând art. 668 c. c. fr., spune: *le voisin dont l'héritage joint un fossé ou une haie non mitoyens ne peut contraîndre le propriétaire de ce fossé ou de cette haie à lui céder la mitoyenneté.*

Planiol, v. I, No. 2515, spune: nu există comunitate (mitoyenneté) când e vorba de șanț sau gard. Cu alte cuvinte, n'ai dreptul să ceri proprietatea la $\frac{1}{2}$ din întinderea gardului care ar aparține numai unui vecin.

G. Baudry-Lacantinerie et M. Chauveau, v. V, p. 696, No. 991, declară: *toute clôture qui sépare les héritages est réputée mitoyenne*, iar mai departe la No. 1002, *la clôture mitoyenne doit être entretenu à frais communs...*

Prin urmare, nici vorbă nu poate fi că vecinul nu e obligat la contribuție. Doar vecinul nu ceruse comunitatea gardului. Obligația e și legală pentru că gardul profită la doi și pentru că rezultă din lege.

Nici nu era nevoie de interpretarea art. 600 c. c., pentru a se spune dacă este sau nu obligație la îngrădire. Susceptibile de interpretare sunt numai textele obscure. Avem la dispoziție art. 606, care spune că orice gard se socotește comun, afară de . . . ; prin urmare, à forțiori, obligația legală de a contribui la repararea ori îngrădirea despărțiturilor există, cu excepția ipotezei când vecinul părăt uzează de art. 593 c. c.

Oare mai trebuia un text care să spună pentru garduri, ca și pentru ziduri, că fiecare vecin poate îndatoră pe celălalt să contribuie cu.....? Dar analogia nu e aceeași? Nici un autor, din cei ce i am văzut, nu spune că nu există obligație legală de a contribui la construcția zaplazului.

Rămâne deci cert, gardul care desparte două proprietăți se întreține și reconstruește cu cheltuială comună, care e o obligație legală, rezultând din texte clare de lege.

În deciziunea Curței nu văd nici un considerent care să justifice refuzul de contribuție. Se spune doar că cuvântul «îngrădire» din art. 600 c. c.,

se referă numai la ziduri. Dar aceasta e de necontestat intrucât textul e clar. Care e argumentul care a motivat respingerea reclamației? Noi nu vedem nici unul.

Iași, 20 Iunie, 1915

TRAIAN ROMULUS SCRIBAN
Jude-supleant Tribunalul Iași

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I.

Audiența dela 21 Octombrie 1915

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Șița Leontopol cu Eliza Voiculescu

Naționalitate — Recunoașterea calității de român. — Dacă un român de origină, a cărui calitate i s'a recunoscut de Corpurile legiuitoare, poate dobândi imobile rurale? — Efect retroactiv. — (Art. 7, 8 și 9 din Constituție).

Din combinarea art. 7, 8 și 9 din Constituție rezultă că legiuitorul constituant a înțeles să dea efect retroactiv recunoașterii calității de cetățean român, românilor de origină din alte state, care vor dovedi numai că s'au lepădat de protecțiunea străină, iar prin acea recunoaștere, se confirmă o calitate preexistentă și se ridică o piedică accidentală la exercițiul drepturilor lor în România.

Că așa fiind, soțul recurenței obținând recunoașterea calității sale de român după anul 1884, prin efectul acestei recunoașteri el este considerat ca cetățean român încă dela naștere, astfel că donațiunea de imobile rurale făcută în 1884 soției sale, este valabil acceptată de aceasta, ea fiind considerată, ca și soțul ei, că în fața legilor române a avut întotdeauna calitatea de românească cu care putea dobândi imobilele rurale, căci art. 7 din Constituție oprește numai pe streinii neîmpământeniți a dobândi asemenea imobile.

Decizia No. 583/915. — Casată, după recursul făcut de Șița Leontopol, decizia No. 107/914 a Curții de apel Craiova, s. II, dată în proces cu Eliza M. Voiculescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier I N. Stambulescu;

Pe d-l avocat Take Ionescu, în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Șuculescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivu'ui de recurs:

«Greșită interpretare și violarea art. 7 și 9 din Constituție. În adevăr Curtea din Craiova constată în fapt că soțul meu Belizarie Leontopol român macedonean, obținuse legea de recunoaștere a cetățeniei române, posterior deschiderei succesiunii Sultana Majai, care prin donațiune îmi transmisese proprietățile Cepari și Cocorești din județul Romanați și totuși Curtea îmi deneagă dreptul de proprietate a ziselor imobile.

«Curtea nesocotește astfel principiul că recunoașterea calității de român, în deosebire de naturalizare nu și produce efectele din momentul promulgării legii, dar recunoaște un drept preexistent».

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care s'a admis în apel acțiunea intimă în recurs de a se declara anulat actul de donațiune din 1884, care se Sultana Majai dăruia nepoatei sale, recurența Șița Leontopol, moșiile Cepari și Cocărești, pe motiv că în momentul acceptării donațiunii, ea era străină, soțul său Velizarie Leontopol fiind străin;

Având în vedere că, în contra acestei acțiuni, recurenta a opus în fața Curții de apel că, desi, într'adevăr, în momentul acceptării, soțul său, român de origine, era supus străin, însă ulterior a obținut dela corpurile legiuitoare recunoașterea calității de român; că, prin efectul retroactiv al recunoașterii, — în deosebire de împământenire — el trebuie considerat ca român dela naștere, ca și cum n'ar fi avut nici odată altă naționalitate și deci și soția sa, recurenta fiind considerată că nu și-a pierdut nici un moment naționalitatea, a putut accepta în mod valabil donațiunea imobilelor rurale făcute de mătusa sa Sultana Mejai;

Considerând că acest mod de a vedea al recurentei a fost respins însă de Curtea de apel care, neîntemeindu-se pe principiul neretroactivității legilor, afirmă prin considerantele deciziei, date în cauză, că recunoașterea ca și împământenirea, nu poate avea efect retroactiv, întrucât nici o lege nu-l acordă;

Că, dar, donațiunea care a fost acceptată înainte ca soțul donatarii Velizarie Leontopol, să fi obținut recunoașterea calității de român, este nulă ca fiind făcută unui străin, care nu poate potrivit art. 7 din Constituție, dobândi imobile rurale în țară;

Având în vedere dispozițiunile art. 7 și 8 din Constituție;

Considerând că din combinarea acestor texte rezultă că legiuitorul constituant, în acordarea încetățenirii a făcut o deosebire fundamentală între străinii de origine și cei de naționalitate română supuși altor state; că, în ce privește pe cei dintâi, legiuitorul, după ce prin art. 7 din Constituție, pune principiul că diferențele de credință religioase nu constituiesc o piedică pentru dobândirea drepturilor civile și politice și exercițiul lor, fixează apoi condițiunile ce trebuie să le îndeplinească un străin și modul de procedare spre a obține încetățenirea, iar prin art. 8 se precizează că numai împământenirea aseamănă pe străin cu românul, pentru exercitarea drepturilor politice;

Considerând că, privitor la românii de origine supuși altor state, are cu totul alte dispozițiuni prin art. 9 din Constituție; că aceștia nu au nevoie de nici una din formalitățile multiple și condițiunile de stagiu și conduita cerută străinului, ei dovedind numai că s'au lepădat de protecțiunea străină, pot dobândi de îndată exercitarea drepturilor politice printr'un vot al corpurilor legiuitoare;

Considerând că din însuși termenii întrebunțați de legiuitorul constituant: «românul din orice Stat... va dobândi de îndată exercițiul drepturilor...», se vede clar că acestora Constituția nu a înțeles să le confere o nouă naționalitate, privindu-i ca cetățeni români, ci să le recunoască o calitate preexistentă care nu se putea manifesta din cauza supușeniei altui stat;

Că, prin această recunoaștere, toate drepturile de care se bucură românul în țara sa și care formează apanajul calității de român, sunt reînviaste în persoana celui cărui i se recunoaște această calitate și el dobândește de astă dată nu drepturile de cetățean român ci numai liberul exercițiu al acestor drepturi, în opoziție cu străinul de origine, care dobândind împământenirea, odată cu acest act capătă și drepturile de cetățean român și exercițiul lor, astfel cum se exprimă legiuitorul prin art. 7 al Constituției;

Considerând dar, că din toate cele expuse mai sus se vede clar spiritul ce a trebuit să călăuzească pe legiuitorul constituant, când a legiuirit într'un fel pentru străinii de origine și altfel pentru românii supuși altor state, cei d'întâi pentru a dobândi, iar cei din urmă spre a li se recunoaște calitatea de cetățean român;

Că, nu numai că nu a voit să pună pe aceiași treaptă aceste două categorii de necetățeni, ci i-a clasat chiar prin denumirile întrebunțate în text pe cei d'întâi arătându-i ca străini, iar pe ceilalți ca români supuși altor state;

Considerând dar, că din toate acestea deducțiunea logică este că recunoașterea, astfel cum a fost legiferată

consfințind o stare preexistentă, are efectul a considera pe cel ce o dobândește ca român încă dela naștere, deci un efect retroactiv;

Considerând că voința legiuitorului de a da drept retroactiv unei legi poate rezulta nu numai dintr'o dispozițiune formală dar și prin interpretare, din termenii întrebunțați de legiuitor;

Că în speță art. 9 din Constituțiune, servindu-se de cuvintele: «Românul din orice Stat» consideră pe cei cari solicită și obțin recunoașterea ca Români, chiar înainte de obținerea ei;

Că același articol, vorbind de efectul recunoașterii, o consideră ca acordând nu drepturi noi, ci numai exercitarea drepturilor politice, ceace presupune că consideră acele drepturi ca preexistente;

Că, prin urmare, voința legiuitorului constituant de a da efect retroactiv recunoașterii este evidentă;

Considerând că, așa fiind, în speță, Velizarie Leontopol obținând recunoașterea calității sale de român după anul 1884, prin efectul acestei recunoașteri el este considerat ca cetățean român încă dela naștere, astfel că donațiunea de imobile rurale făcută în 1884 soției sale — recurenta Sița Leontopol — a fost valabil acceptată de aceasta, ea fiind considerată ca și soțul ei, că în fața legilor române a avut întotdeauna calitatea de române;

Considerând că art. 7 din Constituție oprește pe străinii neîmpământeniți a dobândi imobile rurale în România, iar nici decum pe românii cari, supuși altor state, la un moment dat, au dobândit în urmă recunoașterea calității de român;

Considerând că scopul art. 7 este ca imobilele rurale să nu fie stăpânite de străini și acest scop nu este întru nimic nesocotit când imobilul se găsește în mâinile unui român recunoscut ca atare;

Că, Curtea de apel din Craiova judecând altfel și considerând pe donatara Sița Leontopol ca străină în momentele acceptării donațiunii, deși soțul său obținuse mai târziu recunoașterea calității de cetățean român, și îndepărtând-o de la proprietatea imobilelor rurale ce i se donase, a dat o greșită interpretare art. 7 din Constituție și a violat dispozițiunile art. 9 aceiași legiuire, pronunțând astfel o hotărâre casabilă;

Pentru aceste motive, Curtea casesză, etc.

OBSERVAȚIE. — Curtea de casație persistă, după cât vedem, în jurisprudența sa anterioară, greșită după noi, prin care ea pusese în principiu, ca și astăzi, că art. 7, 8 și 9 din Constituție ar fi înțeles să dea efect retroactiv recunoașterii calității de român (¹).

Acest principiu, după care recunoașterea de cetățean român, conferită conform art. 9 din Constituție, ar avea efect retroactiv, spre deosebire de împământenire, care nu conferă, străinilor această calitate decât din momentul conferirii ei, nu rezultă însă din niciun text de lege, românii din alte state neavând decât o singură favoare și anume acea de a fi scutiți de stagiu. Incolo ei au nevoie de o lege individuală ca și ceilalți străini.

Este adevărat că, după art. 2 din legea dela 3 Aprilie 1882, pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea, românii de origine pot, ina-

(¹) Vezi în acest sens, Cas. s. I, Bult. 1912, p. 47 și *Dreptul* din 1912, No. 30 (cu observ. noastră în sens contrar), Bult. 1910, p. 506. *Idem*, C. Galați, *Dreptul* din 1912, No. 56, p. 445. Mai vezi și alte decizii citate în tom. I al Coment. noastre, pag. 305, nota 3 (ed. a. 2-a), precum și în tom. IV, partea I, pag. 103, nota 4.

inte de recunoașterea lor de către Corpurile le-giuitoare, să dobândească imobile rurale în Do-brogea, însă tot Curtea de casație a decis altă dată, cu drept cuvânt și în secții-unite, că această dispoziție de favoare, constituind o derogare dela dreptul comun, nu poate fi întinsă prin analogie la alte cazuri⁽²⁾.

De aceea, nu putem admite teoria Curței de casație, și în sensul părerii noastre s'au pronunțat de mai multe ori instanțele de fond și chiar însăși Curtea de casație⁽³⁾.

D. ALEXANDRESCO

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 16 Ianie 1915

Președenția d-lui V. ROMNICEANU, Președinte

Elena I. Dinu, condamnată pentru contravenție

Contravenție penală — Construcție făcută contra regulamentelor comunale — Caracterul de continuitate al contravenției. — Prescripție. — Momentul de când curge prescripția. — (Art. 595 pr. penală).

Faptul de a face construcțiuni de scânduri în oraș fiind oprit printr'un regulament comunal, pentru motive de siguranță publică, contravențiunea la această dispoziție are un caracter de continuitate, cât timp construcțiunea este în ființă, așa că prescripțiunea nu poate curge odată ce construcțiunea este în ființă, căci altfel s'ar ajunge la consecința că prin prescripțiune s'ar putea dobândi dreptul de a atinge siguranța publică, ceea ce este inadmisibil).*

Decizia 1785/915. — Respins recursul făcut de Prim. Capitalei și Elena I. Dinu contra sentinței No. 166/915 a trib. Ilfov s. I.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat N. Popovici din partea recurentei Primăria Capitalei și pe d-l avocat I. Th. Florescu din partea recurentei Elena I. Dinu.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat de primăria Capitalei:

«Exces de putere și violarea art. 383 pr. pen. combinat cu art. 595 pr. pen. Tribunalul achitând pe contravenientă pe motivul că lucrul a mai fost odată judecat — fiind în speță vorba de o contravenție continuă — nu numai faptul construcțiunii unei lucrări nereglementare, ci însăși menținerea ei, constituind o contravenție, comite un exces de putere și o violare a art. 383 comb cu 595 pr. pen.»

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată, că Elena I. Dinu a fost dată în judecată prin procesul-verbal al subcomisarului N. Borșaru din 17 Decembrie 1912, pentru faptul că n'a desființat magaziiile și șoproanele de scânduri, precum și corturile de pânză dela proprietatea moștenitorilor defunctului Ilie Dinu din șos. Mihai Bravu No. 7, lucrări neregle-

mentare după art. 23 din regulamentul de alinieri și construcțiuni; că judecătoria ocolului II București prin cartea de judecată No. 1738/913 a condamnat pe contravenientă la 10 lei amendă și să dărâme construcțiunile de lemn anume arătate în dispozitivul cărții de judecată; că, ambele părți făcând apel înaintea trib. Ilfov s. I, această instanță prin sentința adusă în recurs, a respins ambele apeluri adoptând în total motivele din cartea de judecată apelată;

Având în vedere că înaintea instanțelor de fond contravenienta a opus, în apărarea sa, excepțiunea autorității lucrului judecat, producând cartea de judecată No. 1797/302 din care se constată că pentru acele construcțiuni a mai fost dată judecății însă a fost achitată; că, Primăria s'a opus la admiterea acestei excepțiuni sub cuvânt că contravențiunea fiind continuă nu se poate susține că este autoritate de lucru judecat; că tribunalul a constatat, din cartea de judecată No. 1797 din 1912, că contravenienta a fost achitată pe motiv că șoproanele construite pe lângă clădirile ei au fost făcute conform art. 23 din regulament, că deși acea carte de judecată constituie lucru judecat pentru acelaș fapt pentru care contravenienta este dată acum din nou în judecată, însă din depozițiile martorilor ascultați se constată, că, în afară de construcțiunile făcute înainte de darea acelei cărți de judecată, contravenienta a mai făcut în urmă alte construcțiuni;

Că, pentru construcțiunile făcute înainte de 1902, Tribunalul a admis că există autoritate de lucru judecat și a achitat pe contravenientă pentru acele construcțiuni, a condamnat-o însă pentru lucrările făcute posterior cărții de judecată din 1902;

Considerând că lucru judecat există atunci când o persoană a fost achitată pentru acelaș fapt pentru care este chemată din nou în judecată (art. 383 pr. pen.);

Că în speță, instanța de fond constatând că contravenienta a fost achitată la 1902 în urma constatării făcute că construcțiile de scânduri dela imobilul său sunt reglementare, cu drept cuvânt a admis autoritatea lucrului judecat pentru acele construcțiuni și n'a comis prin aceasta niciun exces de putere și n'a violat niciun text de lege;

Că, dar motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului de casare invocat de Elena I. Dinu:

«Exces de putere și violarea art. 595 pr. pen.

«Tribunalul ca și judecătoria, deși stabilește în fapt prin cercetarea locală și depozițiile martorilor, că am făcut construcții nereglementare înainte de 4 Noembrie 1902 pentru care sunt apărută de autoritatea lucrului judecat pe care oși primește, totuși ambele instanțe fac distincțiuni cu privire la două magazii și la un paravan de lemn, zicând că sunt posterior cărții de judecată din 1902;

«Deși am invocat prescripția rezultând din art. 595 pr. pen. întrucât pretinsa mea contravenție e instantanee, fiind vorba de o lucrare fără autorizație și care odată terminată nu mai poate continua, totuși fără a ține seamă de jurisprudența Curții de casație mă condamnă ca contravenientă.»

Considerând că contravenienta a mai opus în apărarea sa și excepțiunea prescripțiunii, susținând că construirea lucrărilor nereglementare a fost făcută de mai mult de un an, așa că potrivit art. 595 pr. pen acțiunea publică și cea privată rezultând din asemenea contravențiune s'a prescris prin trecerea unui an din ziua în care ea a fost comisă;

Considerând că, este adevărat că acțiunea publică și privată derivând dintr'o contravențiune polițienească se prescrie printr'un an implinit din ziua în care s'a comis contravențiunea, dacă în acest timp n'a mijlocit o sentință de condamnare;

Considerând însă, că regulamentul comunal oprește ridicarea construcțiunilor de scânduri în oraș pentru a împiedica incendiile care s'ar putea ivi cu ușurință,

⁽²⁾ Cas. rom. Bult. 1903, p. 1216, *Dreptul* din 1903, No. 68 și *Curierul Judiciar* din același an, No. 79, (cu observația noastră).

⁽³⁾ Vezi C. Galați și București, *Dreptul* din 1898, No. 73 și din 1903, No. 19; Cas. rom. Bult. 1891, p. 371. Vezi și Vladimir Athanasovici, *Dreptul*, din 1890, No. 25, etc.

^{*} Acest rezumat a fost publicat în No. 81/915, p. 666

prin urmare această dispozițiune prohibitivă este formată pe un motiv de siguranță publică;

Considerând că, cât timp construcțiunea există, ea continuă să amenințe siguranța publică, prin urmare din acest punct de vedere contravenția nu este instanței ci are un caracter de continuitate și durează atât cât și fapta care i-a dat naștere;

Că dar, prescripțiunea nu poate curge odată ce construcțiunea este în ființă, căci astfel s'ar ajunge la consecința inadmisibilă, că prin prescripțiune s'ar dobândi dreptul de a atinge siguranța ori sănătatea publică, dacă lucrările prohibite prin regulamentele comunale ar interesa această sănătate, astfel că și motivul bazat pe prescripțiune nu este întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

NOTA. — Am criticat în Cursul nostru de Drept penal noțiunea infracțiunilor continue, pe care mulți juriscunșulți germani o contestă. Ea nu aduce nicio lumină, ci din potrivă produce confuziune în spirite; dovadă prezenta deciziune a Curții de casațiune care dacă nu ar fi intrat în «*teorica sottilissima della continuazione*» — cum o numește iustrul Carrara¹⁾, — nu ar fi dat o hotărîre criticabilă și ca soluțiune și ca motivare.

În adevăr.

Să admitem un moment teoria infracțiunilor continue împreună cu Curtea de casațiune. Ei bine, în acest caz recursul trebuia admis, conform jurisprudenței supremei noastre instanțe, pe care eu drept cuvânt, o invoacă recurenta.

În adevăr, lăsând la o parte alte deciziuni mai vechi în acelaș sens²⁾, ultima foarte recentă pe care o cunoaștem, din 2 Martie 1912, admitând teoria continuității la construirea fără autorizare spune expres și cu drept cuvânt:

«Considerând că, faptul de a construi fără autorizația necesară, constituie o contravenție continuă atât timp cât durează construcția³⁾.

«Că din moment ce construcția s'a terminat, caracterul de continuitate încetează și timpul de prescriere începe a curge⁴⁾.

Aceasta era jurisprudența Curții de casațiune, și mărturisesc că admitând teoria infracțiunilor continue, această jurisprudență era rațională. Acum însă Curtea de casațiune merge mai departe, și admite caracterul continuității la contravențiunea continuă nu numai în timpul cât durează construirea, dar atât timp cât durează clădirea construită fără autorizare.

Soluțiune de sigur greșită. Nu mai poate fi vorba de un lucru discutabil, ci pur și simplu, suntem în fața unei inadvertențe judecătorești.

În adevăr, să admitem pentru un moment interpretarea Curții de casațiune, care dă contravențiunii caracterul de continuitate cât timp durează construcția. Iată o construcție de lemn care a fost făcută cu 35 ani în urmă fără autorizare. Proprietarul e dat în judecată și el invoacă două motive.

1) Nu e construcțiunea făcută de dânsul ci de tatăl său ori de vânzătorul imobilului.

2) El a avut autorizare.

Ambele aceste motive sunt exclusive de pedeapsă

¹⁾ Carrara, Programma del Corso di diritto criminale, P. 9 ed. S-a. T. I, § 514, p. 449.

²⁾ Cas. II, 734 din 26 Mart. 1908 B. 553; Cas. II, 1037 din 29, Mart. 1910, B. 480; Cas. II, 3760 din 17 Dec. 1910 B. 1766; Cas. II, 1068 din 30 Martie 1910. Dreptul 1910 No. 55 și Balt. No. 486.

³⁾ Redacție puțin îngrijită: construcția în loc de construirea, ceiace de sigur voia să zică Curtea de casațiune; dovadă considerentul următor, și alt considerent pe care nu l'am mai produs.

⁴⁾ Cas. II, 576 din 2 Mart. 1912. *Curierul Judiciar* 1912 No. 40, p. 479 și în extenso 1913, No. 23, p. 69.

prima fiindcă pedepsele sunt eminentamente personale, iar cea de a doua fiindcă ia caracterul delictos al faptei (nu mai este construcțiune fără autorizare).

Aceste motive are drept să le invoace orice inculpat, și în urmă va trebui să le dovedească.

Cum însă va face dovada peste 25 ori 35 de ani a acestor fapte, când mulți din martori au murit ori au uitat împrejurările de fapt?

Cum va putea de asemeni peste 25, 35 ori 55 ani, cât timp durează o construcțiune, să dovedească posesorul ei că a avut autorizarea când a construit clădirea?

Care e persoana atât de prevăzătoare ca să păstreze autorizarea de construire în timp de o jumătate de secol ori mai mult, spre a nu fi expusă să fie pedepsită ca vinovată de construcțiune fără autorizare ea, or moștenitorii săi?

Prin urmare, e preferabilă jurisprudența anterioară a Curții de casațiune: *Continuitatea durează cât durează construirea*, iar nu cea nouă că *durează cât durează construcția*.

Trecem la motivare.

Curtea de casațiune a fost impresionată de consecința pe care o califică *inadmisibilă*, că prin prescripțiune s'ar dobândi dreptul de a atinge siguranța ori sănătatea publică. Cine a pretins însă vreodată acest lucru?

Siguranța și sănătatea publică nu are nicio legătură cu prescripțiunea, fiindcă chiar de ar fi drept câștigat legile și regulamentele interesând siguranța și sănătatea au *efect retroactiv*. Față de atari legi nu există drept câștigat, prin urmare cesțiunea prescripțiunii nu mai este în discuțiune. Chiar autorizată dacă a fost construirea ea va fi dărâmată dacă regulamentul nou prevede dărâmarea în interesul salubrității ori siguranței publice. Doctrina și jurisprudența străină și română sunt unanime în acest sens⁵⁾.

Însă aci nu mai poate fi vorba de o infracțiune: se va dărâma clădirea pur și simplu, dar proprietarul ei nu poate fi șocotit contravenient de clădire fără autorizare. Dărâmarea pentru pericol public e veșnic posibilă, neexistând nici prescripțiune, nici drept câștigat față cu interesul siguranței generale; pedeapsa însă a construirii fără autorizare este însă de un interes secundar să se prescrie prin un an dela terminarea construirii. Ar fi straniu ca asasinatul să fie prescriptibil prin 20 de ani, iar construirea fără autorizare să nu se poată prescrie nici prin 50 de ani, dacă construcțiunea durează 50 de ani! E chiar ridicul a se discuta după 50 de ani, dacă proprietarul imobilului a avut ori n'a avut autorizarea Primăriei când a construit zidirea. Insuși faptul tolerării în timp de ani întregi a clădirei fără autorizare care se pretinde că ar atinge siguranța sau salubritatea publică, este în fapt o dovadă că siguranța și salubritatea publică n'au fost periclitare, de oarece altfel Primăria care a tolerat ani întregi o atare stare, ar merita o mai mare pedeapsă decât proprietarul, care are cel puțin scuză interesului personal și a aprecierii în altfel a pericolului clădirei sale, de cum îl apreciază Primăria.

Spre a arată însă, cât de greșită e soluțiunea Curții de casațiune când se pune pe terenul continuității contravențiunii de construire fără autorizare spre a apăra salubritatea și siguranța publică, îmi va fi destul a da un exemplu. Să presupunem că un proprietar construiește fără autorizare o clădire de scânduri într'un loc în care nu era permis și moare doi ani în urma construirii. În acest caz acel care a construit clădirea fără autorizare

⁵⁾ Vezi Dalloz Répert. V-bo Lis. No. 192; și Cas. II, (rom.) 1567 din 25 Iunie 1908, B. 1204; și Cas. I (rom.) 422 din 14 Nov. 1908, B. 1844.

nu poate fi pedepsit fiindcă a murit, iar acel care este proprietar actual nu va fi pedepsit fiindcă nu el a construit fără autorizare, iar pedepsele sunt personale Totuși după Curtea de casațiune contravențiunea durează cât timp durează edificiul clădit, și ajungem la rezultatul că avem o contravențiune durând *fără contravenient in ființă*. De aci ar rezulta că Primăria ar fi dezarmată în asemenea caz, ca să apere siguranța și salubritatea publică, lucru ce ar fi în adevăr inadmisibil.

În realitate însă, în asemenea caz nu mai e vorba de contravențiune ori de prescripțiune, ci pur și simplu de siguranța publică față cu care nu există drept câștigat, de oarece chiar legal de a fost făcută clădirea când s'a construit, ea tot poate fi dărâmată când este siguranța publică amenințată de clădire.

De pedeapsa însă a construcțiunii fără autorizare nu mai poate fi vorba, dacă a trecut termenul prescripțiunii, fiindcă nu este un lucru atât de important pentru societate, pentru ca să fie oborită marea și sfânta lege a prescripțiunii.

Conchidem că soluțiunea și motivarea Curții de casațiune sunt criticabile. Și cu atât mai criticabile cu cât un nevinovat, după legile țării bine aplicate, a fost supus pedepsei fiindcă s'au aplicat rău de Curtea noastră de casațiune și de instanța de fond.

I. TANOVICEANU

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DOROHOI

Audiența dela 29 Septembrie 1915

Președenția D-lui M. BALASSAN, Judecător

Jurnalul No. 7285

Martori. — Depunerea listei și plata taxelor de citație în termen de 5 zile. — Petiția prin care se cere permisiunea de a fi aduși fără citație. — Depunerea ei tot în năuntru termenului de 5 zile. — (Art. 186 pr. civ.).

Conform art. 186 pr. civ., nu numai lista martorilor trebuie depusă în termen de 5 zile, dar și plata citațiilor martorilor trebuie făcută tot în acest termen, sub pedeapsă de nulitate.

Deci, în caz când martorii urmează să fie aduși fără citații, petițiunea prin care se cere permisiunea de a aduce martorii fără citații trebuie dată tot în termen de 5 zile, sub pedeapsă de nulitate.

Tribunalul,

Asupra incidentului:

Având în vedere susținerile și concluziile părților și lucrările dela dosar:

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 186 pr. civ., în procesele în care se admite dovada cu martori, părțile sunt obligate să depună la grefă, până în termen de cinci zile dela admiterea acestei probe, lista de martorii ce voește a fi ascultați, justificând, în acelaș timp și plata taxelor de citații, sub pedeapsă în caz de neurmărire, să nu se mai poată folosi de această probă;

Că, deci, din litera acestui text de lege, rezultă, fără discuțiune, că în cele cinci zile trebuie să se plătească și taxele pentru scoaterea citațiilor, sau, în caz când partea voește să-i aducă la termen fără citațiuni, conform art. 187 pr. civ. cererea de încuviințare trebuie să o adreseze tribunalului înăuntru acestui termen;

Că, întrucât, în specie, se constată că reclamantul a făcut cererea sa peste acest termen de cinci zile acordat de lege, el, față de dispozițiile art. 186 pr. civ., nu se mai poate folosi de proba cu martorii ce i-a propus.

Pentru aceste motive, admite incidentul și constată că reclamantul, în fața primei instanțe, a decăzut din proba cu martori ce i s'a admis, etc.

(ss) M. Balassan, Eug. Codrescu.

Judecătoria ocolului rural Odobesti-Putna

Audiența dela 23 Septembrie 1915

Cartea de judecată civilă No. 608

Vasile Georgescu cu D. Gh. Potop ș. a.

Urmărirea fructelor prinse de rădăcini. — Urmărire făcută pe cale de comisie rogatorie. — Fixarea modului cum trebuie vândute acele fructe. — Cine trebuie să hotărască modul vinderei? Autoritatea judecătorească care a dat ordinul de executare sau cea care execută? — (Art. 473 și 400 pr. civ.).

Fixarea modului cum trebuie vândute fructele prinse de rădăcini fiind un act al însăși executării, trebuie făcută de autoritatea judecătorească care execută, ea având nevoie de fixarea acestui mod de vindere pentru a putea aduce la îndeplinire delegațiunea ce i s'a dat, întrucât autoritatea judecătorească ce a dat ordinul de executare nu se poate amesleca în executarea ce se face în circumscripția altei autorități judecătorești.

Acest mod de fixare este impus atât de dispozițiunile art. 400 pr. civ. cât și de natura urgentă a acestui fel de executare, pentru a nu se pierde însăși obiectul sequestrat.

Judecata,

Asupra incidentului ridicat, prin care debitorul urmărit, susține că această judecatorie nu este competente a judeca validarea urmăririi și fixarea modului cum urmează a se vinde fructele prinse de rădăcini ce au fost sechestrate, ci Judecătoria ocolului Focșani care a dat ordinul de executare;

Având în vedere actele și lucrările de la dosar și susținerile părților;

Având în vedere adresa No. 15103/915 a Judecătoriei ocol. Focșani prin care s'a cerut acestei judecatorii, ca la stăruința creditorului V. Georgescu să se execute cartea de judecată No. 844/915 a acelei judecatorii, rămasă definitivă și investită cu formula executorie No. 1177/915;

Având în vedere că creditorul urmărit în baza acestei delegații, a cerut prin petiția înreg. la No. 9948 din 23 August 1915, să se urmărească fructele prinse de rădăcini dela via debitorilor Gh. D. Potop și D. Gh. Potop, ce o au în com. Vărsătura, cerere care a fos admisă prin încheerea acestei judecatorii cu data de 23 August 1915 și s'a făcut debitorilor somațiile de plată No. 17461 și 17462/915 conform art. 468 pr. civ.;

Având în vedere procesul-verbal, cu data de 7 Septembrie 1915, dresat de d-l D. Constantinescu, ajutor de judecător la această judecatorie, prin care s'a sequestrat în mod definitiv strugurii prinși de viță și deci neculesi încă de pe via proprietate a debitorilor, în întindere de 10 hectare, situată în comuna Vărsătura, jud. Putna, între megieșii: drumul de comunicație, N. D. Haină Roșie, Dinică Ssrea, Iordache Tărăbuță și Iancu Profir;

Având în vedere că pentru a se procedea la vânzarea acestor fructe urmează să se procedea la vânzarea lor trebuie făcută, așa cum sunt prinse de rădăcini sau după ce se vor culege;

Că chestiunea ce s'a ridicat și care trebuie rezolvată este a se stabili care este autoritatea judecătorească competente a aduce la îndeplinire dispozițiunile art. 473 pr. civ. în cazul unei executări prin comisie rogatorie? Instanța care a dat ordinul de executare, sau aceia care execută?

Având în vedere că potrivit dispozițiunilor art. 372 pr. civ. o hotărâre judecătorească se execută prin mijlocirea instanței judecătorești care a investit-o cu formula executorie;

Că atunci când executarea se face în circumscripția

altei instanțe judecătorești, urmează a se face comisiune rogatorie — mijlocire — către acea instanță pentru executare, fără a fi necesar să se indice ce fel de executare să se facă, asupra mobilelor, asupra fructelor prinse de rădăcini sau asupra imobilelor, indicare sau determinare ce este datorare partea să o facă înaintea instanței ce execută hotărîrea;

Având în vedere că judecătorul de ocol rural fiind delegat cu executarea unei hotărîri și când execută el hotărîrea, potrivit dispozițiilor art. 109 leg. jud. ocol., este în drept, în baza acelei delegațiuni, să facă toate actele necesare, pentru a aduce la îndeplinire acea delegație, astfel, dacă s'a cerut de parte să se facă o executare asupra mobilelor debitorului, este dator a face somațiile de plată, procesul-verbal de sechestrul, să fixeze termen de vânzare și să procedă la vânzare, făcând astfel toate actele de executare pe cari la terminarea lor, urmează a le înainta instanței ce a dat delegația de executare, ca aceasta să facă încheierea cerută de art. 403 pr. civ. constatând îndeplinirea ultimului act de executare;

Considerând că tot astfel urmează a se prevedea când este vorba de a se urmări fructele prinse de rădăcini, adică judecătorul ce execută este în drept și dator să facă toate actele necesare acelei urmăriri;

Având în vedere că între actele necesare la o urmărire a fructelor prinse de rădăcini și cerute de art. 473 pr. civ. este și stabilirea de către autoritatea judecătorească a modului cum urmează să se vândă acele fructe, sau prinse de rădăcini sau după ce se vor culege;

Că autoritatea judecătorească care este în drept a

hotărî acest mod de vindere, nu poate fi alta decât aceia care execută, ea având nevoie de această stabilire, pentru aducerea la îndeplinire a delegațiunii ce i s'a dat, întrucât autoritatea judecătorească ce a dat delegația de executare, nu se poate amesteca în o executare ce se face în circumscripția altei autorități;

Că aceasta este intenția legiuitorului rezultă și din dispozițiile art. 400 pr. civ. unde se prevede că, atunci când se atacă un titlu executor, contestația trebuie îndreptată la instanța care a încuviințat titlu executor, iar când contestația se ridică asupra urmăririi însăși, ea trebuie îndreptată la instanța care execută;

Că determinarea modului cum urmează a se vinde fructele prinse de rădăcini, neprivind însuși titlul executor, ci fiind un act care face parte din însăși urmărirea, urmează ca această determinare să se facă de instanța care execută;

Având în vedere că această interpretare corespunde și cu natura urgentă, a urmăririi fructelor prinse de rădăcini, întrucât, dacă ar trebui trimise lucrările la instanța ce a încuviințat executarea, s'ar pierde mult timp și ar face să dispară însuși obiectul sechestrat prin neculegerea la timp;

Că așa fiind, incidentul ridicat este nefondat și cată a fi respins;

Pentru aceste motive, judecata respinge ca nefondat incidentul ridicat de debitorul urmărit Gh. D. Potop, și, în fond, hotărăște ca strugurii urmăriți să se vândă prin licitație publică așa cum s'au urmărit și se găsesc prinși de viță, etc.

Judecător (s) St. Bărănescu.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI *)

INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

Recurentul Gr. Pristăvescu prin d-l avocat I. Vasilescu.

Intimatul I. Doiciu prin d-l avocat Al. Cerban.

Locațiune. — Pact comisoriu expres. — Neplata chiriei la termen. — Apărarea chiriei bazată pe culpa proprietarului. — Nedisputarea ei de instanța de fond. — Omisiune esențială. — Casare.

Pactul comisoriu expres pentru neplata chiriei, inserat într'un contract de locațiune, nu poate să opereze în contra chiriei, când se constată că proprietarul este în culpă, că n'a garantat pe chiriaș de folosința lucrului inchiriat.

Așa dar, când chiriașul cere să se stabilească, în fapt, că la epoca plății chiriei cinematograful fusese închis de poliția comunală ca insalubru și lipsit de soliditate, mijlocul său de apărare, că eră în drept să suspende plata chiriei, eră de natură să schimbe soluția dată procesului și deci omisiunea de a discuta acea apărare este esențială și atrage casarea deciziunii instanței de fond. (Cas. s. I, decizia No. 557 din 13 Oct. 1915, prin care s'a casat decizia Curții de apel Buc., s. II, No. 156/915).

CASAȚIE S. II

Recurentul Marin C. Ghiță, în persoană.

Ministerul public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Tănuire. — Delict de sine stătător. — Existența lui, chiar dacă autorul furtului a rămas nedescoperit. — Art. 53 și 54 c. penal.

Delictul de tănuire fiind un delict deosebit de acela al furtului, tănuitorul poate fi urmărit și pedepsit, din

moment ce s'a constatat furtul, chiar dacă autorul furtului n'a putut fi descoperit. (Cas. s. II, dec. penală No. 1687 din 9 Iunie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 32/915 a Trib. Buzău, s. II-a)

CASAȚIE S. III

Recurentul Filip Lustgarten prin d-l avocat Macedonski.

Intimatul Petru B. Boroff prin d-l avocat Nemetescu.

Cambie. — Prescripție. — Falimentul debitorului. — Verificarea creanței. — Întreruperea prescripției. — Momentul în care începe a curge din nou prescripția. — Închiderea operațiunilor falimentului. — Art. 1865 c. civil.

Verificarea unei creanțe la masa falimentului nefiind decât o recunoaștere în justiție a datoriei, ea are de efect a întrerupe prescripția, conform art. 1865 din Codul civil, și constituie o cauză permanentă de întrerupere a prescripției, care durează până la închiderea operațiunilor falimentului, de când prescripția începe din nou să curgă. (Cas. s. III, decizia No. 532 din 21 Octombrie 1915, prin care s'a casat sentința No. 1017/915 a Tribunalului Ilfov, s. II-a comercială).

TABLA de materii pe anul trecut s'a întocmit și s'a pus sub presă. Ea este, după cum se știe, un adevărat repertoriu juridic. Prețul cu care se va pune în vânzare este tot de 5 lei ca și a celor de anii trecuți.

Rugăm a ni se trimite plata abonamentelor prin mandat postal la Redacție sau a se achita la prezentare redactorului I. Bacicu, incasatorului D. Niculescu, pentru provincie și C. Petculescu pentru Capitală, numai în schimbul chitanțelor ce vor primi cu stampila „Curierului Judiciar”.